

Пролог

Зорі холодно миготіли над голим лісом, де вже запанував гіркий падолист. У підліску ворушилися тіні — худі постаті з прилиплим від морозної вечірньої роси хутром прослизали між стерням, наче вода між очеретом. Під кошачими шубками вже не вигравали м'язи, як колись: крізь тонке хутро просвічувалися кістки.

Вогнисто-рудий кіт, який вів мовчазний загін, підвів голову й занюшив повітря. Хоч увечері потвори Двоногів стихали, їхній сморід уже намертво вчепився до кожного відмерлого листка і гілки.

Кота заспокоювала постійна присутність запаху його подруги; знайомий аромат просочувався крізь ненависний сморід Двоногів і трохи пом'якшував його. Вона вперто трималася за його швидким темпом, хоча її слабка хода зраджувала давно порожній шлунок і недоспані ночі.

— Вогнезоре, — засапано сказала кішка, коли вони рушили далі. — Як ти думаєш, наші доньки знайдуть нас, коли прийдуть додому?

Вогнистий кіт смикнувся, неначе наступив на шпичку.

— Ми можемо лише молитися, Піскоштормо, — тихо мовив він.

— Але як вони дізнаються, де шукати? — Піскошторма озирнулася на широкоплечого сірого kota. — Сіросмуже, як думаєш, вони зрозуміють, куди ми пішли?

— О, вони нас знайдуть, — пообіцяв Сіросмуг.

— Як ти можеш бути такий впевнений? — прогарчав Вогнезір. — Нам треба було відправити ще один патруль на пошуки Листолапки.

— І втратити ще більше котів? — нявкнув Сіросмуг.

Очі Вогнезора затьмарилися болем, і він поспішив уперед тінистою стежкою.

Піскошторма смикнула хвостом.

— Це було найважче рішення, яке йому коли-небудь доводилося робити, — прошепотіла вона до сірого kota.

— Він мусив спершу подбати про Клан, — прошипів Сіросмуг.

Піскошторма на мить заплющила очі.

— Ми втратили багатьох котів за цю повню, — нявкнула вона.

Мабуть, вітер приніс її слова, тому що Вогнезір повернув голову і суворо глянув на подругу.

— Тоді, можливо, на цьому Зборищі інші Клани нарешті погодяться, що нам треба об'єднатися проти загрози, — гаркнув він.

— Об'єднатися? — долинув викличний нявкіт смугастого kota. — Ти забув, як Клани востаннє відреагували на цю пропозицію? Вітряний Клан уже ледь не помирав від голоду, але ти міг з та-

ким самим успіхом запропонувати їм поїсти своїх кошенят. Їхня гордість ніколи не дозволить їм визнати, що вони потребують чиеїсь допомоги.

— Тепер усе ще гірше, Порохошубе, — заперечила Піскошторма. — Як будь-який Клан може залишатися сильним, якщо помирають його кошенята? — її голос раптом затих, коли вона усвідомила, що щойно сказала. — Порохошубе, пробач.

— Модринка, може, й загинула, — зашипів Порохошуб. — Але це не значить, що я дозволю, аби Громовим Кланом командував хто-небудь чужий!

— Ніхто не збирається нами командувати, — пояснив Вогнезір. — Я все ще вірю, що ми можемо допомогти один одному. Ось-ось настане голод. Двоноги зі своїми потворами відлякують нашу здобич усе далі, а те, що залишилося, їсти вже небезпечно. Ми не можемо боротися поодинці.

Раптом шепіт вітру між гіллям зріс до реву, і Вогнезір стишив ходу, нагостривши вуха.

— Що це? — прошепотіла Піскошторма, широко розплющивши очі.

— Щось діється біля Чотиридерева! — кричав Сіросмуг.

Він кинувся бігти, а за ним помчали Вогнезір та решта котів Клану. На верхівці звору всі вони вмить спинилися, задивившись у лощовину вниз.

Яскраві неприродні проміні світла, гостріші за сяйво місяця, продиралися між стовбурами чотирьох могутніх дубів, які охороняли це священне місце, відколи тільки з'явилися Великі Клани. Ще більше світла било з очей велетенських потвор, які повсідалися на краю галявини. Великий Камінь — широкий і гладкий сірий кругляк, з якого провідники Кланів щоповні зверталися до

Зборища, — здавався дрібним і зневаженим, як мале кошеня, що скрутилося на Громошляху.

Галявиною гасали Двоноги і щось одне одному кричали. Раптом повітря прорізав новий звук — скреготливий високий вереск, — і один із Двоногів підняв величезну лапу, яка зблиснула в яскравому світлі. Двоніг приклав її до стовбура найближчого дуба, і з дерева полетів пил, ніби кров, що бризнула з рани. Та блискуча лапа верещала, люто впиваючись у столітню кору, заглиблюючись усе далі в серце дуба, аж доки Двоніг знову не крикнув, і лошовина задзвеніла гучним тріском. Могутній дуб почав хилитися — спершу повільно, тоді швидше, швидше, аж доки не повалився на землю. Його гілля затріщало, вдарившись об замерзлу землю, а тоді запанувала мертва тиша.

— Зореклане, зупини їх! — нявкнула Піскошторма.

Але предки-вояки не подали жодного знаку, що вони бачать ці жахливі події біля Чотиридерева. Зорі холодно миготіли на синьому небі, а Двоніг тим часом перейшов до іншого дуба, готуючи свою верескливу лапу до наступного вбивства.

Коти нажахано дивилися, як Двоніг переходив галявиною, аж доки не повалився останній дуб. Чотиридерева — місця, де чотири Клани збиралися впродовж незліченних поколінь, — більше не було. Потвори Двоногів гарчали на краю галявини, готові кинутись розділяти здобич, а коти ніби застигли на верхівці схилу, нездатні поворушитися.

— Тепер ліс мертвий, — промурмотіла Піскошторма. — У нас більше не залишилось надії.

— Май відвагу, — очі Вогнезора замерехтіли, коли він повернувся до свого Клану. — У нас досі є наш Клан. Завжди є надія.